

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Enchiridion Theologiæ Pastoralis Et Doctrinæ Necessariæ Sacerdotibus Cœram Animarum administrantibus

Binsfeld, Peter

Avgvstæ Trevirorum, 1609

10. Cap. De Confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40721

Quis modus acquirendi contritionem?

QVI vult verè & ritè pœnitere, sibi persuadeat, opus esse maximè necessarium, & difficile, nec possibile sine misericordia, & gratia Dei, cui potius innitendum, quam imbecillitati humanæ, quare ante omnia humili, instantique oratione à Deo postulet gratiam pœnitendi & conterendi, exemplo illius qui dicebat: Conuerte me Domine, & conuertar, quia tu Deus meus. & iterum: Postquam me conuertisti egi pœnitentiam. Deinde paranda est per viam, quam proponit Concil. Trident. sess. 14. can. 5. de sacramento pœnitentiæ, nempe per discussionem, collectionem, & detestationem peccatorum, recogitando annos in amaritudine animæ suæ, ponderando peccatorum gravitatem, multitudinē, scditatem, amissionem æternæ beatitudinis, & æternæ damnationis incursum, cū proposito melioris vitæ: Pro concione si quis velit videre, ad hunc effectum legat Petrum à Soto lect. 17. ubi proponit quæ populo proponenda sint in hac materia. & Ludouicum Granatens. de pœnit. conc. 2. de vera & falsa pœnitentia.

CAPVT X.

*DE CONFessione, SECVNDUM
de parte pœnitentiæ.*

DE confessione agunt latissimè Sotus in 4.
d. 18.

d. 18. Ioan. Medina in C. de pœnit. tract. 2. Ve-
galib. 13. de iustificatione à 27. cap. Iosephus
Angles in 4. in tract. de pœnit. d. q. 3. Nauarr.
in Manuali cap. 2. & de pœnit. d. 5. cap. confi-
deret. & d. 6. c. 1. Summistæ in verb. Confessio.

Quid est Confessio?

EST peccatoris accusatio secreta, de suis
peccatis coram Sacerdote proprio, vt ab
ijs sacramentaliter absoluitur.

Quando instituta est?

CONFESSIO, quæ iure diuino, omni-
bus post Baptismum lapsis in mortale cri-
men necessaria est, instituta fuit Ioan. 20. Quã-
do dixit, accipite Spiritum sanctum, &c. &
Matt. 16. & 18. Quodcunque solueritis super
terram, ex Concil. Trident. sess. 14. de confess.
Quando dicitur confessio esse necessaria post
Baptismum omnibus ad salutem, intellige in
re, si adest confitendi facultas: Sin minus, in
voto.

*Quando
confessio
instituta.*

Quando quis tenetur ad confessionem?

EX præcepto Ecclesiæ, quæ ius diuinum
determinauit ad tempus, quilibet fidelis
habens vsum rationis, tenetur semel in anno,
suo proprio Sacerdoti, vel cum eius licentia
alteri probato confiteri. ex cap. Omnis vtrius-
que sexus, de pœnit. & remiss.

Per proprium Sacerdotem, intelliguntur

F 3 Pon-

Pontifex, Episcopus proprius, Parochus sive Pastor, & si qui sint alij, qui ab his habent commissionem, aut priuilegium. Pontifex est Pastor in vniuersa Ecclesia. Episcopus in sua diocœsi, Parochus in sua parochia: Si autem quis ob causam rationabilem, non velit proprio Sacerdoti confiteri, debet petere licentiam vel alteri confiteatur: in qua concedenda proprius Pastor nõ debet se difficilem præbere. Hoc præceptum autem de annua confessione, non obligat præcisè in quadragesima, sed potest quolibet anni tempore impleri, vt patet ex dicto cap. Omnis vtriusque.

Confitentur autem Christiani communiter, instante paschate, quia tum obligat, vt ex superioribus constat, præceptum de communionem, quam præcedit Confessio. Pueri autem tenentur confiteri, quàm primum discernuntur inter bonum & malum. Vnde citius tenentur ad confessionem, quàm ad communionem. De ætate & obligatione, consideratis circumstantijs parentes, & parochi iudicent.

Tenetur ne homo in alijs casibus ad confessionem?

QVATVOR adhuc casus à Doctoribus adferuntur, in quibus tenetur aliquis ad confessionem.

Primus. In probabili periculo mortis. Si autem

tem aliquis ita infirmus sit, vt nullum peccatum distinctum confiteri valeat, non est absoluedus, quoniam non est materia confessionis. Optimum autem consilium est secundum aliquos, vt Sacerdos tunc, aliquod singulare peccatum circa statum ægroti exquisat, illum interrogando, etsi pœnitens signo vel facto illud expresserit, poterit tunc illum ab omnibus peccatis sacramentaliter absolueret. Ex hoc capite etiam tenetur reus morti ad iudicatus ante executionem confiteri vt communiter DD. fatentur.

Secundus. Quando est sumendum sacramentum Eucharistiæ, & homo habet conscientiam peccati mortalis, vt supra dictum.

Tertius. Quando est opportunitas confitendi, & est probabile, quod quando tenebitur ex præcepto, non erit facultas.

Quartus. Quando quis habet conscientiam, quod teneatur ad confessionem.

Quot sunt conditiones sacramentalis confessionis.

DECEM & sex, sequentibus versibus comprehensæ.

*Sit simplex, humilis Confessio, pura, fidelis,
Atque frequens, nuda & discreta, libens, verecunda,
Integra, secreta, & lachrymabilis, accelerata,
Fortis & accusans, & sit parere parata.*

F 4 Hæ

HÆ omnes conditiones sunt de perfectione confessionis, non tamen de necessitate. Sunt autem hæ tres de necessitate, lachrymabilis, id est, vt sit cum contritione, vel saltem attritione illa salutari, vt sacramentum ex attrito faciat contritum. Integra, & secreta. De priori constat ex superioribus, nunc de integritate, & secreto Confessionis agendum.

De integritate Confessionis.

IN sacramento pœnitentiæ ad remissionem peccatorum, necessarium est iure diuino, confiteri omnia & singula peccata mortalia, quorum memoria post debitam, & diligentem præmeditationem haberi potest, etiam occultissima, quæ sunt contra duo vltima Decalogi præcepta, & circumstantias, quæ peccati mutant speciem, Concil. Trident. sess. 14. cap. 7. & can. 7.

An omnia peccata, quantum ad numerum sint confitenda?

PRIMA Conclusio. Iure diuino homo tenetur etiam numerum peccatorum mortalium, quorum memoriam habet, confiteri, Concil. Florentinum, his verbis. Secunda pars pœnitentiæ sacramenti est, hominis confessio, ad quam pertinet, vt peccator omnia sua peccata, quorum habet memoriam integraliter confiteatur. Requiritur ergo etiam iure diuino, ante confessionem examen & inquisitione,

fitio, vt homo memor esse possit peccatorum in confessione. Debet autem homo in hoc negotio tantum diligentia, & temporis impendere, quantum vir bonus & prudens, in re magni momenti, solet collocare.

Secunda Conclusio. Peccatis in memoriam reuocatis, tenetur pœnitens singula singulatim, quando sunt diuersæ speciei confiteri. Quia in cap. Omnis vtriusque sexus, & in Cōcilio Florentino dicitur, peccator confiteatur omnia, id est singula peccata singulatim. Quando autem sunt eiusdem speciei, potest pœnitens vnico actu plura cōfiteri, exempli gratia, confiteor me decies blasphemasse, aut sexies neglexisse sacrum die Dominico. &c.

Tertia Conclusio. Quando pœnitens non est certus de numero peccatorum, satis est, vt probabilem numerum explicet, vt exempli gratia, dicat decies, plus minusue non ieiunavi in Quadragesima.

Quarta Conclusio. Quando aliquis longo tempore perseuerauerit in statu alicuius peccati, & toties illud frequentauit, quod difficilimum, imò moraliter loquendo, quasi impossibile sit, numerum peccatorum memoria tenere, tunc sufficit indicare tempus, conditionem, & propensionem animi in tali peccato, exempli gratia, Meretrix integro anno fuit in loco publico eius voluntatis, vt omnibus cupientibus, faceret copiam sui corporis

F s pro

pro pecunia, post annum pœnitentia ducitur
& confitetur, non tenetur dicere numerum
suorum peccatorum, peccati luxuriæ in spe-
cie, sed sufficit statum tanti temoris aperire.
Simile est iudicium in similibus.

*Quomodo confitendi actus preparatorij, siue praedi-
cantes, quæ sunt via ad vnum peccatum
perpetrandum?*

EXEMPLI gratia, aliquis vult fornicari
mittit literas, & munuscula, exercet or-
gula, & tactus impudicos, tandem fornicatur.
Si hi actus dirigantur ad fornicationem, &
continuentur, sunt confitendi nomine forni-
cationis, quia vnicum efficiunt peccatum cõ-
pletum. Ad verò, si interrumpantur per actus
pœnitentiæ, toties augetur numerus pecca-
torum, quoties huiusmodi actus renouantur.
v. g. Aliquis habet animum fornicandi, non
habet statim occasionem, mutat propositum
& redit ad mentem, post horam recurrit dele-
ctatio, iterum intendit fornicari, & mittit ad
eum effectum munera, iterum oblato impe-
dimento reuocat se ad mentem, &c. tot sunt
peccata distincta, quod actus distincti & inter-
rupti, per pœnitentiam.

De confessione circumstantiarum.

VIDE Nauar. in Manuali confessoriorum
cap. 6. & de pœnit. d. 5. cap. Consideret

in principio. Dom. Sotum in 4. d. 18. q. 2. art. 4. & alios supra, vt de confess.

De numero, diuisione, & distinctione circumstantiarum, dicetur infra in proprio loco. 2. part. tractat. cap. 3. Nunc breuiter adferenda, quæ huic loco conueniunt.

Prima Conclusio. Circumstantiæ quæ speciem mutant, de necessitate, in confessione sunt aperientiæ, vt supra ex Concil. Trident. declaratum. Hæ autem mutant speciem, quæ specialem habent repugnantiam cum ratione, aut diuersis, specialibusque præceptis prohibentur.

Secunda conclusio. Circumstantia loci sacri mutat speciem, quando aliquis in loco sacro furatur, aut fornicatur, aut cum iniuria sanguinem humanum effundit, aut aliquem contra immunitatem Ecclesiasticam, cum violentia è loco sacro rapit. Quia in his casibus sunt præcepta iuris canonici, quæ prohibent talia fieri.

Tertia Conclusio. Circumstantiæ etiam in eadem specie, quando multum aggrauant sunt aperientiæ, vt quorundam DD. opinio est.

Quarta Conclusio. Circumstantias diei festi, aut ieiunij, aut orationis, etsi laudabile sit confiteri, non est tamen de necessitate, nisi quis in contemptum festi peccet.

Quinta Conclusio. Circumstantiæ personis communes, quæ augent peccatum in eadem specie,

specie, v.g. si bonus aut malus, senex aut iuuenis, superior aut inferior, &c. peccet, non sunt de necessitate confitendæ, nisi scandalum vel alia circumstantia accedat: Si verò circumstantiæ sint particulares, personis, vt rationis status, aut voti, aut consecrationis, tunc sunt de necessitate confessionis, quia mutant speciem, vt si religiosus fornicetur aut furetur, quia si religiosus fornicetur transit peccatum in speciem sacrilegij, & etiam peccat aliàs contra votum: Eadem est ratio, de furto religiosi non enim solum peccat contra præceptum Non furaberis, sed etiam contra votum paupertatis: Eadem est ratio, quando peccatum mutat speciem, ratione personarum in quibus peccatum committitur, vt si quis violet virginem Deo consecratam, &c. aut etiam ratione rerum quæ tractantur, vt si quis rem sacram accipiat, è loco priuato, & fit sacrilegium, & tunc confitendum, non tanquam simplex furtum, sed vt sacrilegium.

Sexta Conclusio. Circumstantia finis, quando est prohibita alia lege speciali, ab actu principali, est aperienda in confessione, quia trahit ad aliud peccatum, vt si quis furetur ad mæchandum non tam fur quam mæchus dicitur.

An circumstantia stupri necessario sit aperienda in confessione?

VT quando virgo peccauit, quæ adhuc integram

tegram habuit virginitatem, vel alius virginitatem in virgine violauit, an circumſtãtia virginitatis læſã ſit confitenda, tam in peccato cogitationis, quàm exterioris actus.

Respondetur, quamuis aliqui negent, tutius fore cum alijs confiteri, tam in actu cogitationis, quam peccati in opere, maximè quando confessarius non nouit statum fœminæ, quia est circumſtantia, quæ notabiliter, aggrauat luxuriæ peccatum.

An liceat dimidiare confessionem, id est, diuidere, ita vt vni Sacerdoti quadam, alteri reliqua confiteatur?

RESPONDETUR, quantum est ex natura confessionis, omnia peccata cum suis circumſtantijs, sunt eidem Sacerdoti confitenda: Aliter si fiat, confessio est dimidiata, & non valet, constat ex cap. Consideret. §. Cautus, de pœnitent. d. 5. Cautus, inquit, sit pœnitens, ne verecundia ductus diuidat apud se confessionem, vt diuersa, velit diuersis Sacerdotibus manifestare: Quædam enim vni cælat, quæ alijs manifestanda referuat, quod est se laudare, & ad hypocrisin tendere, & semper venia carere, ad quam per frustra totam putat peruenire, hæc ex can. Hæc est etiam communis DD. sententia, S. Thomæ in 4. d. 17. quæst. 3. art. 4. Durand. d. 16. Palud. & aliorum in d. 21. Sot. d. 18. quæst. 2. art. 5. Nauarr. in dicto §.

cto §. Cautus, & alibi aliorum. Dictum est de natura confessionis, quod alij dicunt per se. Per se autem dicitur dimidiata, quando ex intentione diuiditur nulla legitima vrgenti causa. Si autem ex legitima causa diuidatur, per accidens dicitur fieri.

Quibus igitur ex causis confessio potest diuidi?

DE hoc dubio, vide Nauarr. in d. cap. Consideret in principio à num. 95. & in Manuali confess. capit. 9. num. 15. & 16. Ioan. Medina in C. de pœnit. tract. 2. quæst. 10. Scutum loc. cit. Caietan. in summa verb. Confessio, conditione 10. Ioseph. Angles in quæst. de confessione, septima difficul. art. 4. Petrus à Soto de institut. sacerdotum de Confessione lect. 10. Ante resolutionem, in hac materia nota, quatuor à pœnitente possunt timeri, vt reuelatio certi peccati, vel ruina confessionis vt si puella taceat turpes cogitationes, ne præbeat Sacerdoti ansam illam sollicitandi, factæ legij occasionem: vel mors aliena, vt si pœnitens accessit ad fororem, Confessoris pœnitentis consanguineam, ex cuius circumstantiæ confessione timet, ne soror dicta agnoscat, & interficiatur: vel quarto infamia participantis in peccato, vt si pœnitens accessit ad fororem propriam confessori notam.

Prima Conclusio. Quæcunque circumstantia, & quodcunque peccatum aperiendum in

confessione confessario est, quando is persona est, quæ proderit & non oberit. In hoc conueniunt DD. vt Nauarr. in dicto cap. Consideret, num. 96. in principio testatur. Intelligenda Concluf. de circumstantia necessaria.

Secunda Conclusio. Quando confessarius nõ est talis persona, pœnitens potest ei confiteri velatus & transformatus, ita, vt eum nullatenus agnoscere valeat, nec est opus nomen, & domicilium nominare, modo Confessario insinuet, quod ipsum possit absolueri.

Tertia Conclusio. Si huic remedio locus non est, quærendus est alius confessarius petita facultate à proprio Pastore, vel eius superiore, qui non debet esse difficilis in concedenda licentia.

Quarta Conclusio. Quando nulli horum remediorum locus est, vtpote quia solum est vnicus Pastor præmanibus, nec potest adiri alius, aut proprius non vult dare licentiam, si tunc temporis cõfessio sit sub præcepto, & timetur reuelatio, vel mors propria, aut alterius, pœnitens tenetur tale peccatum, aut circumstantiam celare. Quia concurrentibus in casu duobus præceptis, fortius, strictius ligat, quando vtrumq; simul seruari non potest: Sed præceptum de vitando in alio peccatum, est naturale & diuinum: de integritate autem cõfessionis, est diuinum tantum, ergo prius fortius ligat, & posterioris obligatio cessat.

Ea.

Eadem est ratio, quando verisimiliter timetur Confessarij ruina, aut magna partem tantis, quem Confessarius nouit, in peccato infamia, quicquid quidam dicant, quia eadem ratio supra posita hic etiam militat, ergo idem ius censendum est, & quæ pro charitate instituta sunt, secundum S. Bernardi doctrinam, contra charitatem militare non debent.

In casibus superioribus, quando pœnitentia iusta de causa aliquod peccatum celat, tenetur illud, quam primum commodè potest, confiteri, quando talis causa cessat. Quia in talibus casibus ratione talis peccati, censetur non habere copiam confessarij, ergo facta, ei copiam tenetur confiteri.

Quomodo integritas confessionis seruetur, quando est casus reseruatus, à quo inferior non potest absolui, & superior non consueuit aut non vult audire omnia?

TRIBVS modis potest aliquis confiteri tali casu. *Primo*, vt confiteatur superior reseruata peccata, & ab eo absoluat, ab eo Deinde inferiorem accedat, & confiteatur reliqua & absoluat. *Secundo*, vt inferior obtineat potestatem à superiori absoluendi à reseruato, & hic est optimus modus. *Tertio*, vt confiteatur omnia peccata vni confessario, & ab inferiori absoluat à non reseruatis, & à superiori à reseruatis.

An pœnitentem ex ignorantia præmittentem aliquod peccatum, Confessarius illud sciens teneatur instruere, vt pœniteat & confiteatur?

VIDE Sotum d. 18. q. 2. art. 4. & Iosephum Angles in q. de confess. art. 4. 8. difficult. & Petrum à Soto de institut. sacerdotum, de integritate confess. lect. 10. prope finem.

Quando ignorantia est iuris, quod omnes tenentur scire, siue diuini, siue humani vel facti. Sacerdos tenetur pœnitentem instruere, siue profit, siue obsit: Quia omnis talis ignorantia, cum sit culpabilis, peccatum est. Si autem ignorantia sit eorum, quæ non omnes scire tenentur: si sacerdos viderit quod prodesse possit, sine graui scandalo, tenetur pœnitentem instruere. Si autem videt, quod nihil proderit, aut graue sequitur scandalum, debet dissimulare & tacere: Si pœnitens ratione fortasse scrupuli confitetur, aut inquit, Sacerdos, tenetur veritatem manifestare: Quia sicut non est licitum pœnitenti in confessione mentiri, sic nec etiam Confessario: nam à tam sanctissimo iudicio longè abesse debet mendacium.

Quid si quis facta debita diligentia confiteatur, & post confessionem oblitus est alicuius peccati mortalis?

G

R E -

RESPON. Si tale peccatum incidat ante communionem, debet confiteri eidem confessario, vel alteri: Si post, potest statim confiteri si vult: aut differre ad confessionem sequentem.

Quid faciendum ei, qui confessionem fecit nullam scienter reticendo aliquod peccatum mortale, debet ne omnia peccata iterum de nouo confiteri?

RESPOND. Aut confitetur eidem Sacerdoti, aut alteri. Si confitetur eidem, confessarius adhuc habet memoriam peccatorum, vel saltem recordatur pœnitentiæ iunctæ, non tenetur ex integro repetere, sed sufficit dicere. Dico meam culpam de omnibus meis peccatis tunc confessis, & deinde confiteatur peccatum omissum, adiuncto eo quod confessionem irritam fecit, & obicem sacramento posuit. Si autem alteri Sacerdoti confitetur, debet de nouo ex integro omnia repetere.

De sigillo siue secreto confessionis.

DE hac materia lege Nauarr. in Manuali confess. c. 8. & de pœnit. d. 6. c. Sacerdos num. 33. ad longum. Dom. Sotum vbi supra art. 6. Petrum à Soto loc. cit. lect. 11. Ioan. à Medina à q. 45. & alios in 4. d. 21.

Sigillum confessionis nihil est aliud, quam obli-

obligatio celandi ea, quæ in confessione sacramentali dicuntur. Sumpta est metaphora, à sigillo literarum, quo signamus ea, quæ occulta & secreta esse volumus. *Quid sit sigillū confessionis.*

Obligatio seruandi secretum confessionis, est ex iure diuino, & sequitur præceptum confessionis. Quia qui instituit aliquid, omnia illa censetur instituisse, sine quibus illud consistere nequit. Impossibile autem foret, conseruare confessionis sacramentum, si peccata non clauderentur & celarentur sigillo, quia res foret exosa confessio, ergo qui instituit confessionem, simul etiam sigillum coniunxit. Hinc deducitur, quod nec summus Pontifex, nec vlla sit potestas in terris, quæ alicui præcipere possit, vt confessionem reuelet.

Quæ comprehenduntur sub sigillo confessionis?

RESPOND. Omnia peccata, siue mortalia, siue venialia, Circumstantiæ peccatorum, Persona, si quæ nominetur tanquam participes peccati, signa, indicia vniuersalia, & particularia, & omne quicquid est, per quod peccatum in confessione detectum, directè, vel indirectè quocunque modo, possit reuelari in genere, vel specie.

Qui tenentur ad sigillum confessionis?

RESPOND. Confessarius ipse, & aliæ omnes personæ, quæ confessionem sacramentalem audierunt, aut intellexerunt licitè

G 2 vel

vel illicitè, siue sint viri, siue foeminae secundum DD. in 4. d. 21.

An in nullo casu, etiamsi mors immineat, vel tota respublica periclitetur, liceat peccatum in confessione detectum, reuelare?

RESPOND. In nullo casu licitum est, peccatum in confessione sacramentali detectum reuelare, nisi quando id fit cum libera spontaneaque confitentis licentia, ex aliqua iusta causa, & absque scandalo.

Dubia quadam circa hanc materiam occurrentia.

*hinc legas
Sub: sequenti.*

PRIMUM. Quid si sacerdos interrogetur de aliquo poenitente, an ipsum absoluerit? Si absoluit potest dicere, qd sic: Si non, non debet hoc affirmare, quia ingereret suspicionem quod peccatum haberet à quo non vellet desistere, vel à quo non posset absolvere, sed respondet, se perfunctum suo munere & officio.

Secundum. Potestne Sacerdos sine fractione sigilli dicere, ille confessus est mihi sua peccata, & eum absolui? Potest, quia non reuelat confessionem, omnis enim confitens peccata confitetur: Non tamen licet dicere confessus est mihi peccata mortalia: aut venialia.

Tertium. Quid quando poenitens est peccator publicus, potestne confessarius dicere quod etiam hoc sciat ex confessione? Licet possit

possit tunc de eo loqui prout scit extra confessionem, non tamen potest insinuare se audiuisse in confessione.

Quartum. Quid si sacerdos non possit aliquid suum peccatum confiteri nisi reuelet confessionem.

Resp. Sacerdos pœnitens tunc non tenetur tale peccatum confiteri, vt DD. tradunt. Quia in tali casu censetur non habere sufficientis Sacerdotis copiam, respectu peccati, quod confessionem reuelaret.

Quintum. Quid si iudex, vel superior interrogat Confessarium de crimine, quod scit in confessione? Si solum in confessione scit, respondebit se nihil scire de re, quam Iudex inquirat, vel simpliciter nescire, & si opus sit, potest hoc & iuramento confirmare, subintelligendo in mente, non scio vt reuelem, vel nescio vt homo, sed vt Dei minister scio. Si autem extra confessionem scit, potest vt sic de eo loqui, imò etiam si requiratur, testimonium ferre, nihil significando de confessione.

Sextum. Quid si confessarius audiuit confessionem alicuius, & occurrit casus, quem non potest resolvere sine consilio alicuius viri docti, Nunquid poterit hoc facere sine reuelatione confessionis?

Resp. Potest quærere consilium à Docto, sed sic casus exponendus est, vt non cognoscatur persona, quam concernit.

Septimum. Potestne Confessarius cum penitente loqui extra confessionem, de peccatis auditis in confessione, propter utilitatem ipsius?

Resp. Si aliàs statum penitentis cognoscit, potest sic cum eo loqui, ac si non audiuisset in confessione: Aliàs non, nisi penitens ipse fortasse post confessionem, latius consilium, & maiorem instructionem, à Confessario ex peteret.

Octauum. An reuelet confessionem, quia de penitente aliquo, casum reseruatum habet, vel habuit, à quo non possum, nec potest ipsum absolueret?

Resp. Talis reuelat confessionem, quia detegit penitentē sibi confessum aliquod peccatum mortale habere, quia mortalia tantū, & grauiora reseruari solent, vt rectè docent Palud. in 4. d. 21. q. 3, & Nauarr. in d. c. Sacerdos. n. 1.

Nonum. An non possit aliquis coram multis confessionem sacramentalem facere.

Resp. Certum est, quod aliquis potest in vici dictam suorum scelerum, & humiliationem sui, ad aliorum exemplum, & Ecclesiæ edificatorem, peccata sua publicè confiteri: nemo tamē ad hoc debet compelli, vt confitetur, ex Concil. Trid. sess. 14. c. 5. & can. quem penitet. de penit. d. 1. Imò tradit Palud. hoc factum, quando in religionibus consuetum fuisse, &

Decimum. Quæ pœna reuelantis confessionem?

Præter grauiſſimum peccatum mortale, quod committit, pœna eſt deſcriptio ab officio, & detruſio ad arctiſſimum monaſterium pro perpetua pœnitentia, cap. Omnis vtriuſq; ſexus, de pœnit. & remiſſ.

CAPVT XI.

DE NULLITATE

Confessionis.

An confefſio aliquando ſit nulla, ita, vt non valeat, ſed ex integro reiteranda ſit, & in quibus caſibus?

DE hac materia lege Nauarr. in Manuali cap. 9. & in cap. Fratres de pœnit. d. 5. à. num. 31. Caietan. in ſumma verb. confefſionis iteratio. Sotum in 4. d. 18. q. 3. art. 3. Ioan. Medinam in C. de pœnit. tract. 2. à. q. 17.

Nullitas confefſionis oriri poteſt ex vno quinque fontium, nempe ex defectu confefſarij, contritionis, confefſionis, ſatisfactionis, & inhabilitatis in pœnitente. Pro clara huius materiæ, quæ multum neceſſaria eſt Confefſario, reſolutione ſit.

Prima Concluſio. Confefſio facta Confefſario non habenti iuriſdictionem, ſiue abſol- uendi poteſtatem, eſt nulla: patet Concluſ. ex cap. Omnis vtriuſq; ſexus, & communi DD.

In quibus caſibus cõ- feſſio reite- randa ſit.

G 4 ſen-